

Palmsöndagen

Fil 2:5-17

Nåd vare med er och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Paulus underbara lovsång till Kristus, Guds egen son, som avstod från allt och blev en av oss för att rädda oss, som vi fått lyssna till i episteln i dag, är ett av de många exempel som understryker det som inte kan sägas för ofta.

Det finns ingenting, som liknar vår allra heligaste kristna tro. Den vänder fullständigt upp och ned på vårt sätt att tänka och våra naturliga instinkter. Det är den osannolikaste och otroligaste av alla religioner. Den är så otrolig och generös att ingenting liknar den. Ingen *människa* skulle kunna hitta på eller dikta ihop något liknande.

Den uppenbarar och målar för oss en Gud som så älskar sin skapelse, som de skapade själva fördärvat, att han sänder sin Son, inte som hämnare för att fördöma utan för att rädda och befria *fördärvarna*.

Paulus lovsjunger i sin hymn Guds son som kommer som en tjänare och försonare för rädda den förlorade skapelsen. *"Han avstod från allt och antog en tjänares gestalt då han blev som en av oss. Han gjorde sig ödmjuk och var lydig ända intill döden, döden på ett kors."* Så skulle världen räddas, så skulle han slå undan ondskans fruktansvärda makt. Med sin död, dödade han dödens herravälde.

Sådan är Bibelns Gud. Han utgav sin Son. Han valde att förlåta och försona och ge mänskligheten en ny chans. Genom vad han gjorde genom sin Son ställdes alla mänskliga värdeskalor vända upp och ner. *Sonen* försonade synden, *han* tog på sig nederlaget för att livet skulle vinnas tillbaka på nytt - förvandlat! Så skulle livet återsällas till vad det var menat att vara. Jesus försonade allt. Genom tron på honom är vi försonade med Gud, eller som Paulus uttrycker det i 2 Korintierbrevet "Den som är i Kristus är en ny skapelse, det gamla är förbi, något nytt har kommit" (2 Kor 5:17)

Jesus sätt att leva i vår värld visar var felet ligger i vårt sätt att leva i världen. Han gjorde rätt där vi gör fel. Han levde sitt liv nära sin himmelske Fader, när vi i stället skenar fram på egen hand, hans lydnad bli en dom över vår olydnad, men hans kärlek blir också den nåd i vilket våra misslyckanden kan svepas in. Därför finns nya möjligheter för oss. Det är försonat. Det är redan gjort. Detta är evangeliet.

Paulus lovsjunger Sonen för han uppenbarar Guds kärlek och intentioner Genom Sonen har allt förändrats. Jesus sätt att leva ställer det mesta av våra naturliga instinkter på kant. Den säger inte att meningen med livet inte är att bli uppmärksamman utan att älska som han.

Det visar att tjänandet är förmer än regerandet. Vi ska inte tjäna på varandra utan tjäna varandra. När vi har upptäckt det, ser vi hur rikt och underbart livet kan vara, ja skulle ha varit.

"Jag är mitt ibland er som tjänare", sa Jesus till sina grälsjuka lärjungar när de en gång sökte positioner. Vill ni bli stora, förmögna och uppskattade i denna världens ögon har ni hamnat i fel sällskap. Då får du slåss för dig själv på denna världens villkor men förlorar ändå allt "för där din skatt är där kommer också ditt hjärta att vara." Du är inte skapad för detta. Det var därför allt blev fel.

Men det största av allt med vår underbara kristna tro är att när vi kommer till Jesus och lär av honom vi får gratis allt det som människor i sin blindhet och fåfänga strävan försöker samla på sig. Den som stångar sig fram och försöker ta för sig, kommer att förlora alltsammans, medan den som tänker bort sig själv bli själv uppfylld av det verkliga livet som aldrig skall ta slut. Ju mer förtrogna vi blir med vår Frälsare, blir vi förtrogna med denna princip, som är fullständigt annorlunda mot vad vi normalt frestas att tänka.

"Om någon tjänar mig, skall min Fader ära honom," säger Jesus själv i Johannesevangeliet. Den som avstår ifrån att hävda sig själv och kämpa för sin prestige, honom Ger Gud ära. Så får han gratis vad andra kämpar för. Vi kan inte ta oss äran - den måste ges åt oss.

Själva ursynen är detta att ta det som Gud vill ge. Den som själv tar för sig han mister, Men den som tjänar och betjänar och litar på att det är Gud som ger, han får. Synden ursprung är att vi människor frestades att ta för oss, att gripa och samlas, att klättra på varandra.

Det är att frestas att tro, att vi i oss själva är något förmer än andra. Men resultatet blir tomhet, för det är inte så vi är skapade att leva. Det har lika lite att göra med verklig liv som en skramlande tunna. Vi är inte skapade med att leva med oss själva i centrum. Vi är skapade för varandra och Gud. När vi glömmer oss själva och på olika sätt ger oss åt varandra då får vi smaka lyckan, själva livsnerven, för då lever i samklang med Skaparens och hans vilja. Då ser vi meningen, då ser vi en glimt av Skaparens intentioner, oväntat fylls vi av friden, utan att vi sökt den.

Jesus visade själv vad detta betydde. Han kom "mitt ibland oss som tjänare." Han stod alltid på de svagas sida. Han delade deras villkor. Han var en flykting, han var hemlös och sparade ingenting av sig själv. Han gick till botten i mänsklig nöd, för att samla åt sig ett nytt folk. Gud sände sin Son i världen, inte för att döma den, utan för att frälsa den.

Evangeliet är egentligen så underbart och enkelt. Vi gör det ofta så komplicerat. Det är erbjudandet om nåd hjälp och ledning som räcks till oss. Det är erbjudandet om förlåtelse för alla våra synder och misslyckanden. Det är erbjudandet om en ny chans och ett nytt och meningsfullt sätt att leva i enlighet med vår Skapares vilja. Då börjar det riktiga livet redan här, livet i frihet för vårt liv är då inpassat i Skaparens plan och mening.

Vi har gjorts fria. Gud befriar oss från det utsiktslösa företaget att försöka rädda oss själva eller förneka vår synd. Det är redan gjort, genom Sonens lydnad. Han har befriat oss genom att förlåta oss våra synder så att alla vår kraft och energi kan sättas in för att hjälpa andra - så att vi bli Jesu tjänare varhelst vi går fram. För han vill använda oss. Vi är fria att älska och tjäna varandra och leva för varandra tända av "hans sinnelag."

Vi behöver inte jaga uppskattning eller uppnå omöjliga mål. För Gud älskar oss och räknar med oss. Där vi står finns uppgifterna. Se dig omkring - det finns många som behöver dig. För världen behöver människor som funnit fotfästet i tillvaron och avslöjat dess hemligheter och tagit emot frälsningens gåva - fasta punkter i världens kaos.

I dag inför påsken söker Gud dig på nytt. Han har befriat dig från dina synder. Ta emot det i tro och visa det i tacksamhet genom att "låta det sinnelag råda som fanns hos Kristus Jesus." Då blir du välsignad - och människor genom dig - "för att alla knän skall böjas för Jesus namn, och alla tungor bekänna att Jesus Kristus är Herre, Gud Fadern till ära."

AMEN

Skärtorsdagen

Psalt 22:27

"De ödmjuka skall äta och bli mätta, de som söker Herren ska prisa honom, ja era hjärtan skall få leva för evigt." (Psalt 22:27)

Ett ord ur den 22:a psalmen, som profetiskt talar om Frälsarens lidande, som vi ska sluta vår gudstjänst med denna Skärtorsdagskväll. Jesus hade denna psalm i sina tankar när han hängde på korset. Det vet vi för psalmen börjar med orden "Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig?" Så ropade Jesus ut sin nöd – för att ingen av oss någonsin ska behöva ta dessa ord i vår mun.

Det är Skärtorsdagskväll, början på den natt då vår Herre Jesus Kristus blev förrådd, kvällen då han i nattvarden gav sina lärjungar det yttersta beviset på sin kärlek, natten för hans Getsemanekamp och hans gripande. Kristi pinas historia närmar sig sitt slut. Allt skedde denna natt under den måne, som snart går upp och vars mjuka sken lyser också för oss när vi lämnat kyrkan.

I de judiska hemmen samlades man varje påsk för att på fädernas sätt äta påskalammet till åminnelse av uttåget och befrielsen från träldomen i Egypten. Men just denna kväll förvandlade Frälsaren påskalammsmåltiden till den heliga nattvarden. Allt hade pekat fram mot denna stund, då han som det fullkomliga Lammet skulle sona hela världens synd och skuld. Genom sitt lidande, sin död och sin uppståndelse skulle han utverka befrielse från ett ännu farligare och hårdare träldomsland än det egyptiska. Han skulle lösa och befria alla syndare från syndens, dödens och djävulens våld. Han skulle betala med sitt eget blod.

”Guds rena lamm, på korset för oss slaktat.” Och han skulle med sin död besegra döden och föra liv och oförgänglighet i ljuset genom evangelium (2 Tim 1:10)

Den befrielse och frälsning som han vann för oss på korset och när han gick levande ur sin grav erbjuds oss alla vid det nattvardsbord som i kväll dukas. Allt är fullbordat – han säger till var och en av oss: Kom, du som hungrar och törstar efter frid, efter förlåtelse för dina synder. Kom, för ” de ödmjuka skall äta och bli mätta, de som söker Herren ska prisa honom, ja era hjärtan skall få leva för evigt.”

I brödet och vinet räcks frälsningen till oss. Så blir påskens hemlighet vår – så blir Jesu seger vår. Hans död dödar vår död och hans liv bli vårt liv. Det är detta som nu skall hända – denna välsignade Skärtorsdagskväll. Kom, allt är tillrett.

Låt oss bedja och bekänna:

Långfredagen

5 akten

Nåd vare med er och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Det finns ett trösterikt löfte som Jesus hade gett sina lärjungar, som vi skall påminna oss om denna Långfredag. "Sannerligen säger jag er: Den som håller mitt ord skall aldrig någonsin döden." Jesus hade förklarat: Hans ord och löften är starkare än till och med döden. De kan bära den människa som tror på honom genom dödens port.

Hon skall aldrig se döden, döden skall inte skada henne, utan i dödens stund öppnar sig paradiset glädje för hennes ögon. "Sannerligen säger jag er. Den som håller mitt ord skall aldrig se döden." Den kroppsliga döden kommer ingen ifrån. Skadan har skett, men Jesus har förvandlat själva döden. Genom sitt lidande och *sindöd* har dödens makt försvunnit. Det finns bot, det finns en väg igenom. Hans ord och löften har öppnat nya möjligheter.

Jesus talade sju gånger från korset. Med döden för ögonen talade Mästaren.

Vi skall denna Långfredag åter påminna oss om det mäktiga orden från vår döende Frälsare. De är *orden som håller att dö på*. Så blir vi redo, så att när vi ska skiljas från detta förgängliga livet vi är beredda till en salig hädanfärd. Hans sju ord på korset var det sista han talade. Det var Hans ord på sin hårda dödsbädd till de sina. I orden finns liv och hälsa för oss vilsna bävande människor som så ofta kan känna rädsla inför döden.

1. Jesu första ord på korset var en förbön.

"Fader förlåt dem. De vet ju inte vad de gör." Från Jesu läppar hördes inga ord av förbannelser eller hämnd gentemot de människor som pinade och torterade honom eller som utlämnat honom i knektarnas våld. Nej, in i de sista bad Jesus för sin plågare. Han bad

och förlät dem. Så mötte Jesus till och med sina fiender. Med en bön för sina fiender gick Jesus i döden. Han dog som han hade levat.

Hans första ord på korset lär oss vad som håller att dö på: "Om ni förlåter människorna deras försyndelser, så skall också er himmelske Fader förlåta er, men om ni inte förlåter era medmänniskor, så skall inte heller er himmelske Fader förlåta er."

Så enkelt och ändå så svårt för oss människor. Men ett oförsonligt hjärta stänger oss från Gud. Hur kan vi hoppas på förlåtelse om vi inte själva gör vad vi ber: "Förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåter dem oss skyldiga äro."

"Den som håller mitt ord skall aldrig någonsin se döden. "Fader förlåt dem", det är ett ord som håller att dö på.

2. Jesu andra ord på korset var en bön för de närmaste.

När Jesus nedanför korset fick se Maria och lärjungen Johannes sa han: "Moder där är din son." och till lärjungen sa han "Där är din mor." Och han förstod vad Jesus menade och tog hans moder till sig. Så mycket betydde Maria för Jesus, att när han såg sin dödsstund närma sig så måste han förvissa sig om vad som skulle hända med henne.

Jesu ord till Maria och Johannes är också ett ord till oss om vårt ansvar för våra närmaste. Att hedra sin fader och moder och ta ansvar för sina närmaste är grundläggande för dem som vill följa Jesus. Paulus skriver: "om någon inte dra försorg om sina egna, först och främst sina närmaste, så har denne förnekat sin tro och är värre än en otrogen."

Vårt ansvar upphör aldrig så länge vi får leva här på jorden. Kärleken till våra närmaste och våra medsyskon i tron är en ledstjärna för dem som vill vandra i Jesus efterföljd.

I Jesu andra ord på korset finns sammanfattningen hur vårt förhållande till våra närmaste skall gestalta sig. "Den som håller mitt ord skall aldrig någonsin se döden." "Där är din son, där är din moder" - det är ord som håller att dö på.

3. Jesu tredje ord på korset var ett löfte om paradiset.

"Sannerligen, jag säger dig. I dag skall du vara med mig i paradiset. Jesu tredje ord på korset rymmer det ljuvligaste evangelium. En brottsling fick nåd och syndernas förlåtelse och löftet om himmelrikets glädje. Hans tro på Jesus skylde alla hans missgärningar.

Det finns inga gränser för Jesu makt att förlåta. Det finns inga hinder som Jesu ord inte kan övervinna. Rövarens syndabekännelse och trosbekännelse öppnade möjligheten för förlåtelsens ord.

När vi har svårt att tro på förlåtelsen, eller tvivlar på vår salighet skall vi minnas Jesu tredje ord på korset. "I dag skall du vara med mig i paradiset. Det är aldrig försent i vårt liv att bekänna sina synder och ta emot frälsningens gåva. När vi ser framåt, på vår egen död, hur

mycket skulle vi då inte vilja ha gjort eller på allt som vi försummat, vilken underbar tröst som ligger inte Jesu tröst och själavård. En rövare blev frälst på sitt yttersta - då finns det ju hopp också för mig!

"I dag skall du vara med mig i paradiset - det är ett löfte som håller att dö på.

4. Jesu fjärde ord på korset var ett ord om övergivenhet.

Efter tre timmars mörker ropade Jesus från korset: "Eloi, eloi lema sabaktani." Det betyder: "Min Gud, min Gud varför har du övergivit mig." Han *var* övergiven av Gud - han led alla helvetes kval. Han led allt detta, för att ingen av oss skall behöva ropa som han.

Han tog syndens yttersta konsekvens på sig. Han tog på sig syndens lön. "Han var sargad för våra överträdelsers skull och slagen för våra missgärningars skull" Ingen av oss behöver uppleva syndens obönhörliga konsekvens, att bli övergiven av Gud. Jesus led för oss, han betalade det yttersta priset för oss.

Jesu fjärde ord på korset är ett varningens ord, för alla obotfärdiga. Det visar vart synden leder. Men det är samtidigt ett underbart trösteord för dem som tar emot honom som Frälsare. Han gjorde det för mig - det är ett ord att dö på. "Den som håller mitt ord skall aldrig se döden." Var och en som tar emot det i tro skall aldrig uppleva dödens kval och gudsövergivenhetens förbannelse.

5. Jesu femte ord på korset var ett ord om lidande.

Medan de som stod nedanför korset hånade honom och förvrängde hans ord till ett rop på Elias sa Jesus: "Jag törstar."

Det finns inget kroppsligt lidande som Jesus inte har utstått. Det finns ingen jordisk nöd som han inte har delat. Han gick till botten av all mänsklig nöd och plåga. Han blev delaktig i all vår bedrövelse och utblottade sig på all sin gudomliga härlighet. Han har varit där före oss.

Allt led han på korset. Han törstade, han led, han plågades. Han förklarade inte allt som möter oss här. Men han delade allt och han klarade allt för att vi ska klara allt.

Därför kan vi komma till honom med allt som plågar oss här. Han är i sanning vår broder, ingenting är honom främmande. Han är hjälparen i all vår nöd - det är ett ord som håller att dö på.

6. Jesu sjätte ord på korset var ett ord om frälsningen.

Jesu sjätte ord var ett Amen till hela hans verk: "Det är fullbordat." Han hade ett levtt ett fullkomligt liv, nära Gud i fullständig lydhet. "Så är han medlare i nytt förbund. Som människa hade han försonat mänsklighetens synd. Det var fullbordat. Ingenting behöver läggas till av oss människor. Hans verk kan bära oss hem till Gud.

Synden kan inte längre hindra oss från att bli saliga - den är försonad av Kristus. Djävulen kan inte längre hindra oss från att bli saliga. Han är besegrad. Döden kan inte längre hindra en människa från att komma hem till Gud. Den är förvandlad genom Jesu död. Den som tror på Frälsaren - skall aldrig någonsin se döden!

"Det är fullbordat." Jesu sjätte ord på korset är ett ord som håller att dö på. "Var och en som åkallar hans namn skall bli frälst. Det är ett löfte som håller, att leva på - och dö på. Och därför säger vi för det sjunde och sista:

7. Jesu sjunde ord på korset var ett ord om döden.

Med orden "Fader, i dina händer befaller jag nu min ande," slöt Jesus sitt livsverk på jorden. Allt var sammanfattat, ingenting återstod. Han gav upp andan och dog! Till Gud syftade allt. I Guds namn hade han levat och i Guds namn dog han.

"I dina händer befaller jag nu min Ande." Det är ett ord att dö på. Så dog Jesus - och så, mina vänner, kan du och jag genom Jesu förtjänst få dö.

I döden kan allt sammanfattas. Då får vi lämna allt bakom oss, livet med dess strid, kamp och möda. Det är inte slut Gud har i Jesu namn berett en fortsättning till dem som älskar honom. Denna världen kan skada oss, denna fallna värld som ännu bär en förnimmelse av sin Skapare, men som synden fördärvat. Men i Jesu namn är allt inte slut. När vi nått fram till slutet kan vi med Jesus säga: "Tack min Gud och Fader - i dina händer befaller jag nu min Ande.

Den som håller mitt ord skall aldrig se döden, så hade Jesus sagt - och så är det. Att tro hans ord och söka sin tröst i dem och söka leva efter dem i uppriktig bättring är vårt hopp och vår framtid.

Hans sju ord var hans testamente till oss. Tar vi vara på dem är saliga dör då verkar hans Helige Ande sitt goda verk i våra hjärtan och leder oss till en rätt tro på Frälsaren och hjälper oss att på honom allena grunda vår förtröstan om syndernas förlåtelse, liv och salighet.

AMEN

Långfredagens kväll

Joh 19.38-42

O livets Förste, som steg ned i gravens mörka sköte. Mig i din nåd och sanning led till dödens vissa möte. När från en värld av oro full jag sänkes i den tysta mull, må du min själ förvara bland dina frälstas skara.

När evangelisten berättar hur Josef från Arimatea och Nikodemus ordnar med begravningen av sin döde Mästare upplyser han att graven låg nära.

Det kan i överförd bemärkelse sägas om oss alla. Vår grav är nära. Det ligger ett stort allvar i de orden. Hur nära vet ingen av oss, men för varje dag som går kommer vår grav oss ett steg närmare. Det är också varje Långfredags allvarliga predikan.

"Så sant Herren lever, det är endast ett steg mellan mig och döden", utbrast en gång kung David när han befann sig i dödsfara. Ett steg och så är nådatiden förbi. Döden är ofrånkomlig - den har blivit vår lott för syndens och upprorets skull.

Den blev konsekvensen av vårt avfall från Gud. Men den var inte meningen. Så skulle det inte vara. Den finns där som en påminnelse av fallet och olydnaden. "Ingen kan synda och förbli vid liv."

Men det var just därför som Jesus levde vårt liv och dog vår död. För att försona och bryta sönder dödens herravälde. Han den ende rättfärdige gav sitt liv och gick i döden för att dödens makt. Den kroppsliga döden finns kvar, men Jesus dog vår död för att förändra dess ansikte. Men den finns kvar - det finns ingen annan väg till paradiset utom genom den.

Vi måste lägga av oss denna värld och vår fördärvade natur för att frukten av Jesu försoning skall bli vår. Vi måste omskapas och förvandlas, det onda måste bort. Den kroppsliga döden finns kvar som en påminnelse av fallet - men för den som följer Frälsaren efter har den blivit förvandlad.

Därför skulle i god mening hela vårt liv vara en "tillredelsedag" inför evigheten. Döden är och förblir en fiende - men fienden är besegrad. Var och en som tar emot detta glädjebudskap har en Frälsare, som gått före i döden och graven, och som på nytt har öppnat den stängda porten till Gud paradiset. Det är Långfredagens evangelium. Det har förändrat allt för oss. Därför vågar vi leva och därför vågar vi dö - Jesu namn.

Jesu vänner förstod inte på Långfredagskvällen vad det betydde att Jesus dött och fick en grav. När de la honom i graven begravde de också sitt hopp som de grundat på honom. De hade hoppats att nu skulle Guds rike komma i all sin glans genom honom. Nu var allt slut. Jesus var död och begravnen som alla andra döda.

Ingen av Jesus vänner förstod hur viktigt det var att han fick en grav. De kunde inte ana att just hans grav skulle bli centrum, ja själva hjärtpunkten i hela evangeliet. Från hans grav skulle hoppets och tröstens ljus sprida sig. Hans grav skulle sprida sitt sken över alla hans efterföljares gravar, till tidens slut. Just den graven skulle predika Livets seger och över Döden och Guds kärlek till sitt folk.

Och ändå hade Jesus sagt: "Den som tror på mig skall inte se döden." Men Jesus vänner hade inte förstått det. Nu var han själv död och begravnen, men just så besannades hans ord. Han bröt upp vägen genom död och grav till uppståndelsens morgon.

Den som lever med Kristus här i tiden dör också med Kristus. För han gick före för att bana väg genom död och grav för alla dem som sätter sin tro till hans namn och omvänder sig och

gör bättring. Den människan behöver inte frukta något bortom dödens gräns. Det är här i tiden som avgörandet sker. Det är här vi väljer, det är här som Gud söker oss. Döden förändrar ingenting - den fullbordar bara det som avgjordes här i tiden.

I dödens stund blir vår Ande bevarad av honom och vilar till uppståndelsens morgon, då Gud skall skapa allting nytt: "Vad som blir sått i förgänglighet det uppstår i oförgänglighet, vad som blir sått i ringhet, det uppstår i härlighet, vad som blir sått i svaghet det uppstår i kraft", förkunnar Paulus påskens evangelium.

Jesus dog för dig, Jesus blev begravnen för dig. Han är den fullkomlige Frälsaren som inte sparade någonting. Från hans grav sprider sig denna kväll en stillhet och ro. Den stillhet vi kan känna när vi lägger en älskad vän i en grav. Vi sörjer, vi gråter, men vi sörjer aldrig utan hopp. För Gud sparade ingenting. Vi har en Frälsare och Herre i livet och i döden. Han levde vårt liv och dog vår död för att rädda oss. Nu väntar vi på uppståndelsen, på härlighetens morgon, då allt skall förklaras.

Låt oss bedja:

När jag skall lämna världen. O lämna du mig ej. O låt vid hädanfärden. Min blick ej släppa dig. När vånda trycker anden. I sista kampens nöd. Kom då och lossa banden. O, Jesu för din död.

Träd i min sista timma. Själv för mitt öga fram. Ack, låt mig då förnimma. Din bild på korsets stam. Dess drag jag då vill gömma i djupet av min själ. Och dödens smärta glömma. Den så dör, han dör väl.

AMEN

Påskdagen

Joh 20:1-18

Nåd vare med er och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Det är uppenbart att händelserna på påskmorgonen kom fullständigt överraskande för dem som följt Jesus. Ingen förmår till en början att fatta det underbara som har hänt. I det stycke av Guds ord vi läste i dag läser vi om Maria Magdalenas möte med Jesus vid den tomma graven och hennes reaktion, ja hennes rädsla över hur hon skulle hantera det märkliga som ägt rum.

Med alla påskberättelserna för ögonen får vi en målande skildring av det som hände. Det vekar som om allt följer slag i slag. Fler och fler kommer till graven. Det underbara ryktet sprider sig. Jesu grav är *tom*! Änglar har förkunnat hans uppståndelse. Han har visat sig! Gå upp till Galiléen, där skall han möta sina trogna!

Herren lever!

Alla vittnar om samma sak, fast på olika sätt. Ingen har upplevt hela händelseförloppet, men alla vittnar samstämt: Jesu grav är tom! Han lever!

Med alla dessa vittnesbörd för ögonen har vi möjlighet att uppleva hela häpenheten, all uppståndelse, all förvirring på påskmorgonen när det underbara budskapet sprider sig. Därför kan vi också förstå den överväldigande glädjen som spred sig när till slut hans lärjungar och vänner "genom säkra bevis" visade sig att deras Mästare lever.

Egentligen borde ju inte Jesu lärjungar och kvinnorna ha blivit så överraskade av vad som hände på Påskmorgonen. Jesus hade ju så många gånger försökt förklara för dem, att han på tredje dagen skulle uppstå igen. Men det hade varit omöjligt för dem att förstå. Trots att de levte som länge med Jesus var detta för mäktigt.

Deras beteende vid Jesus gripande och korsfästelse vittnar inte heller på något sätt om att de vågade hoppas på att Jesus skulle uppstå igen. Nej, vi läser i stället att de uppriktigt och innerligt sörjde en älskad vän. Kvinnorna som gick till graven gick för att hedra sin döde Mästare som så oförklarligt lämnat dem.

Nej, det märkligaste vittnesbördet som möter oss var att det var motståndarna som kom i håg Jesu ord. De hade garderat sig för alla eventualiteter genom att försegla graven och placera ut en vaktstyrka, så ingen skulle komma och stjäla Jesu kropp och sprida ut falska rykten om att han hade uppstått igen.

Men påskmorgonens händelser kullkastade alla tankar och spekulationer och skingrade till slut alla tvivel och funderingar. Den förseglade graven var tom. Ingen kunde förneka det. Vem som helst kunde gå dit och se det. Stenen var bortvältrad och de vaktande soldaterna slagna till marken av bävan och förskräckelse. Man talade om en jordbävning. Det som hade skett överraskade alla. Den tomma graven stod där som ett vittnesbörd om att något enastående hade hänt.

Det är påfallande att ingen förnekar att graven verkligen var tom, inte ens Jesu fiender. När vaktstyrkan till slut repar mod och rapporterar vad de sett med egna ögon var det ingen som ifrågasatte deras uppgifter.

Men medan lärjungarna och kvinnorna långsamt börjar förstå vad den tomma graven betydde var motståndarna snart i färd med att sprida ut rykten för att bortförklara det som skett. Medan Herren, som revolutionerat världskeendet visade sig och uppenbarade sig för apostlarna var överstepräster i färd med att muta vakterna, för att få sin version av vad som skett spridd bland folket. De som vaktat graven fick stränga order att ihärdigt förklara att graven var tom p.g.a. att de hade somnat och att lärjungarna hade kommit och stulit kroppen medan de sov. Ryktet låter bestickande, och har i alla tider tilltalat människor som inte vill tro.

Vi läser ju att t.o.m. några av Jesu efterföljare trodde detsamma i början innan de förstod vad som verkligen hänt. Det berättas ju om Maria att hon först trodde att trädgårdsvakten burit bort kroppen. I sin bedrövelse utbrister hon: "De har flyttat bort min herre, och jag vet inte vad de har lagt honom."

Men kvinnorna och apostlarna blev övertygade om att Herren verkligen levde. Ingen hade lyft bort honom ur den förseglade graven. Han hade verkligen uppstått - det fick de skåda med egna ögon samtidigt som de som dödat Jesus ihärdigt insisterade på sin förklaring. Men det är inte så lätt att ljuga. Ett sant vittnesmål skall ju stämma överens i sina olika delar. Och skärskådar man soldaternas påstående finner vi hur motsägelsefullt och orimligt det låter.

Soldaterna fick ju löfte om att ingen bestraffning skulle drabba dem, bara de spred ut ryktet att lärjungarna stulit kroppen medan de sov. Men då har man alla anledning att fråga sig: Hur kan *sovande* människor veta, vilka som till äventyrs vältrat bort den stora stenen och stulit kroppen. Och om de inte sov - varför hindrade de inte tjuvarna.

Det brister i logiken. Antagligen förstod man det. Men det var den bästa förklaringen man kunde ta till. Olyckan var redan skedd, och ryktet låter ju bestickande.

När man tänker på det kan man vara förvånad att samma tankegångar kan man stöta på ännu i dag. Men den som inte vill utmanas av påskbudskapet vill gärna ha bevis för sin otro. Den tomma gravens faktum måste än i dag bortförklaras, annars kanske man ju blir en kristen!

Alla Jesu vänner hade till en början svårt att tro på det underbara men blev till slut övertygade av själva faktum. Att följa kvinnorna och lärjungarna den första påskdagen är mycket lärorikt. Med alla vittnesbörden för ögonen har vi möjlighet att se hur deras rädsla vändes i glädje.

Det går inte att ta miste på att ju mer de fick höra och se ju starkare blev deras förvissning om att Jesus verkligen levde. Till slut fick de bekräftelse: Herren visade sig själv för dem. Deras första rädsla och obenägenhet att tro visar att det inte var fromma förhoppningar som gjorde dem benägna att se syner och tro på rykten. De var precis lika obenägna att tro på syner som vilken s.k. modern människa som helst. De hade lika svårt att tro som någon annan att en korsfäst människa vars sida blivit genomborrad av en lans skulle kunna få liv igen.

Alla deras ord och handlingar visar att de var verklighetsmänniskor, men just detta gjorde också att de blev övertygade av verkligheten och sedan kunde säga: "Herren är verkligen uppstånden från de döda. Vi kan alla vittna om det."

Låt oss tänka på den modlösa apostlaskaran på Långfredagen. De elva, blev efter påskens händelser förvandlade till en skara stridsman som med sina liv beseglade sin predikan om Jesu uppståndelse.

Redan i Jerusalem blev snart några fängslade för att de förkunnade att Jesus uppstått ur graven. Jakob och diakonen Stefanos blev inom kort dödade för att de predikade detta. Ja, alla Jesu apostlar, utom Johannes led sedermera martyrdöden för att de var trogna sin levande Herre. De kunde inte förneka vad de själva sett och hört! Kristi uppståndelse och den tomma gravens faktum förändrade allt för dem.

Jesus lever, han är inte död, det var budskapet som lärjungarna ville förkunna för alla människor: "För lika säkert som Jesus har dött och uppstått lika säkert skall Gud genom Jesus föra fram de som avsomna tillsammans med honom."

Dödens bojar är sprängda. Det är den tomma gravens predikan. Världens synd och bortvändhet från Gud är försonad, döden kan inte längre hålla dem kvar sina klor som sätter sin tro och sitt hopp till Frälsaren. För dödens makt kommer av synden. Synden är utplånad. Livet skall segra! Jesu grav var tom. De kunde alla se med egna ögon. Och har det hänt en gång kan det hända igen!

Ja, Jesu grav var tom. Frågan är nu vilka slutsatser vi drar av detta. Frågan är om vi som motståndarna försöker bortförklara faktum eller som hans lärjungar d.v.s. låter Jesus själv övertyga oss att han lever.

Han stämde möte med de sina i Galiléen. Med oss stämmer han möte här i sin kyrka, där han lovat att möta oss genom sitt ord och i de hela sakramenten. När vi bryter nattvarens börd är han mitt ibland oss och ger oss sin seger.

Så kan också vi möta den uppståndne och låta honom förvandla och omskapa oss efter sin vilja. Han räcker över oss till var och en av oss, det som han vann för oss: syndernas förlåtelse, liv och salighet. Den gåvan är din om du vill ta emot den!

AMEN

Annandag Påsk

Joh 20:19-23

Nåd vare med er och frid ifrån Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus.

Mina vänner, egentligen borde ju inte Jesu lärjungar och kvinnorna ha blivit så överraskade av vad som hände på påskdagen. Han hade ju så många gånger försökt förklara för dem, att han skulle uppstå på tredje dagen. Men det verkar som om det varit omöjligt för dem att ta in det. Därför blev den tredje dagen efter hans död en sådan omtumlande upplevelse för dem. Vi läser i de heliga texterna hur insikten att Jesus uppstått igen sakta smyger sin in deras medvetande. Men vad skulle hända nu? Vad betydde hans uppståndelse?

I vår läsning i dag berättar Johannes att lärjungarna återvänt till sin mötesplats. De är fortfarande omskakade och rädda för hur det judiska folkets ledare skulle reagera.

Händelsen har åtskilligt att lära oss hur han Jesus undervisar dem och därmed också om *vårt hopp om uppståndelse och evigt liv*.

Det första den Uppståndne gör är att han kommer med sin frid. Jesus vet att det är hans frid som vi oroliga människor framför allt behöver. Nu stod han mitt ibland sina lärjungar och hälsar dem: "Frid åt er alla." Överraskningsmomentet finner vi i alla berättelserna när Jesus visar sig. När lärjungarna möter Jesus är det inte en projektion av deras fantasi eller ett önsketänkande. De överraskas varje gång och blir först rädda innan rädslan vänds i förundran och glädje. Den Uppståndne kommer med frid, men detta är lika viktigt. Han *låter dem få uppleva att han är verklig*.

Då visade Jesus dem sina händer och sin sida, så att de kunde förstå, att det var han och ingen annan. Jesus var ingen "ande" i betydelsen gengångare eller liknande. Han var verkligen där, de fick se honom, ta på honom och höra honom.

Snart skulle Han som är, den tredje personen i guds väsen, Guds Helige Ande, den osynliga, komma över dem, men nu är Sonen hos dem i synlig getsalt. Jesus förbereder dem för nästa steg och deras kommande uppdrag att gå ut i Andens kraft med budskapet om frid och syndernas förlåtelse i hans namn. "Ta emot helig Ande", säger Jesus. Gå i mitt namn. Så ska vara med er.

Enligt den heliga Skrift utgör människan kropp och ande, eller om man så vill hennes själ en enhet. De utgör två inslag i en väv, där man inte kan plocka bort det ena utan att förstöra hela väven. Denna syn var helt främmande för den tidens tänkande t.ex. grekerna och deras lärda. De såg själen som det fina och det kroppsliga som det låga och travliga. De tänkte sig frälsningen som att själen skulle befrias från kroppen, dvs. materien. Det är något som sedan har blivit vanligt i västerländskt tänkande och ibland smugit sig in i kyrkans sätt att tala om detta.

På olika sätt lever denna syn fortfarande kvar när man säger att Jesus kroppsliga uppståndelse inte är så viktig, utan det viktiga var att apostlarna upplevde att han levde. Men då är man långt borta från vad Bibeln berättar för oss konkret och verklighetstroget om Jesu kroppsliga uppståndelse.

Enligt Bibeln är människan en "förkroppsligad själ". Det är därför förkunnelsen att Guds Son blivit människa så anstötlig redan på Jesu tid. Guds son levde bland oss med en kropp som vi: Guds Son och Marias son. Frälsaren är sann Gud – men har är lika mycket sann människa.

Frälsningen vann Jesus i sin kropp. Då Jesus visade lärjungarna sina händer och sin sida kunde de se sårmärkena, de kvarstående spåren efter hans lidande och död. De såg hans livs och hans döds historia.

Denna historia är inte som en kostym som en skådespelare lägger av efter föreställningen. Den är inskriven i hans person. Och därför tillhör sårmärkena för evigt den Uppståndne och himlafarne Frälsaren på Guds högra sida.

Vi tror på kroppens uppståndelse i Jesu efterföljd. Senare förklarar Paulus att Kristus uppstod från de döda som "den förste av de avlidna" (1 Kor 15:20). Vi skall följa honom kroppsligt och påtagligt men nya och förvandlade precis som Kristus. (1 Kor 15:35 ff.) Trosbekännelsens formulering: "Vi tror på de dödas uppståndelse" skall förstås kroppsligt och handfast.

Det är tack vare Jesu uppståndelse som också vi kan hysa hoppet om uppståndelse och evigt liv. När den första påskliljan slår ut vet vi att alla andra också skall bli likadana. Enbart i tron på Kristi uppståndelse kan vi över huvud taget tala om vår uppståndelse.

Vårt hopp är att alla som lever i gemenskap med Jesus genom tron har del i det nya som skall komma när Gud skapar allting nytt. Vi skall få följa honom efter. För Jesu skull vågar vi tro på "de dödas uppståndelse och ett evigt liv". Paulus skriver: "Kristus dog för våra synder i enlighet med skrifterna, han blev begravd och uppstod igen enligt skrifterna" (1 Kor 15:3) Han gjorde för oss, han gjorde det för livet. Gud som är allting Skapare vill vinna allt tillbaka. Den nya skapelsen är återsällandet av det som gick förlorat.

Vi är skapade som människor med ande, kropp och själ. Frälsningen innebär inte bara våra själars frälsning, utan om uppståndelse, nyskapelse och evigt liv.

Hur vår uppståndelse ska gå till undandrar sig naturligtvis våra möjligheter att kunna föreställa oss. Det övergår som så mycket annat vårt förstånd. Men genom kroppen, våra sinnen och minnen har vi ju stått i förbindelse med Gud och varandra, och denna personliga historia skall inte klippas av utan renas, heliggöras och lyftas in i evighetens dimension genom Jesus Kristus, vår Frälsare. Sätt dig gärna och läs Paulus undervisning i 1 Korinterbrevets 15:e kapitel i eftermiddag.

Jesus dog och Jesus blev begravd. Jesus uppstod i sin kropp som den förste. Han gick före och beredde väg för oss genom död och grav, till uppståndelse och evigt liv.

Ja, "må han som fridens Gud helga er helt igenom, och må er ande, själ och kropp bevaras hela ... när vår herre Jesus Kristus kommer. Han som har kallat er är trofast, han skall åstadkomma detta." (1 Thess 5:23)

AMEN

